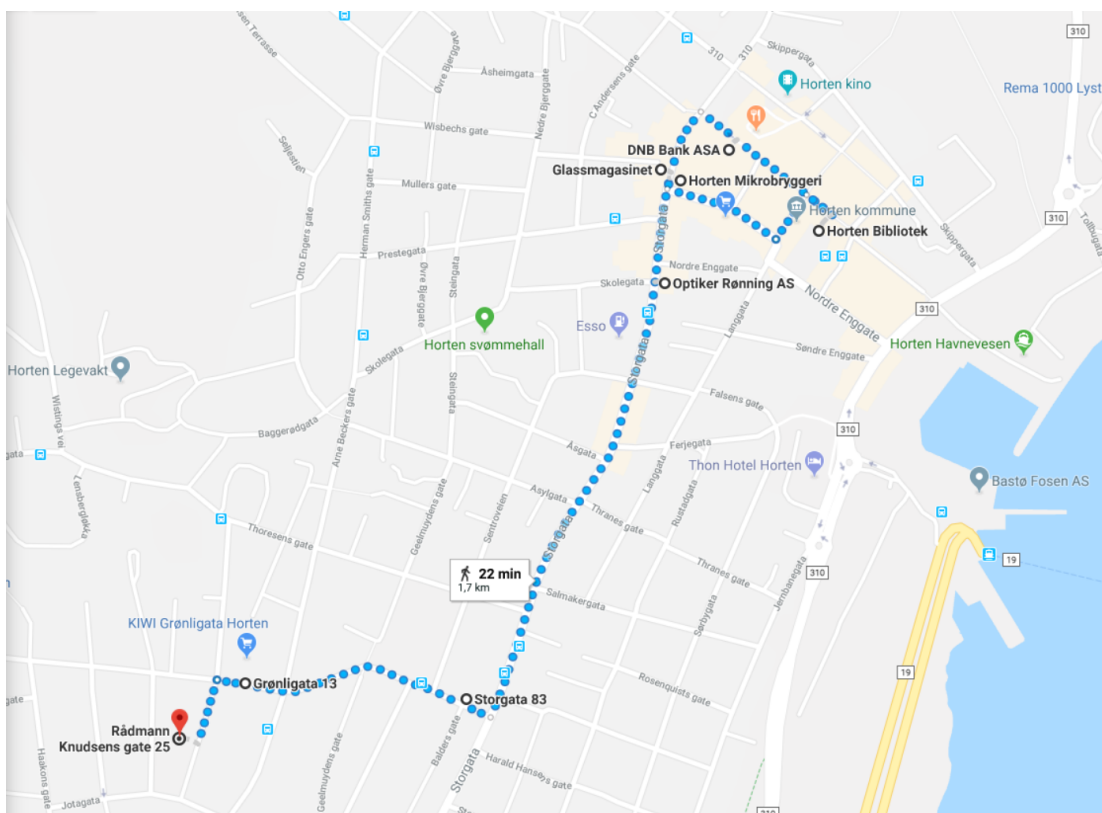

Ensom på vei

Karl Roger Melby, publisert 30.05.2018

Dere hadde det jo så bra, sier hun. Jeg har akkurat fortalt henne hva som har skjedd. Det er gått noen måneder siden sist vi så hverandre som kolleger. Nå står vi der noen korte minutter på fortauet øverst i Anders Jørgensens gate. Tilfeldigvis? Hun har en røykepause. Gjensynet er lyst, men jeg klarer ikke å skjule den indre pågående krisen. Dere virket så lykkelige sammen, fortsetter hun. Hvordan er det mulig? Jeg forsøker på beste måte å forklare. Det er vanskelig, som om en *stor blørete sky* dekker både det indre og det ytre landskapet. Det kjennes uforklarlig ut. Så er røykepausen hennes over, og vi går hver til vårt. Hun går opp på kontoret sitt. Jeg går videre ned gata.

Nederst i Anders Jørgensens gate går jeg til venstre og runder inn i Langgata. Langgata er lang, men bare 50 meter lenger borte vender jeg til høyre. Der over det lille torget ligger biblioteket. Her er det mye folk. Mange fra forskjellige land. Biblioteket er fylt av folk som er på søken etter noe å lese eller lytte til. Jeg kan undres på om det er bøker, magasiner og lydfiler de er på utkikk etter. Kanskje bærer de også på en følelse av utenforskap og ensomhet uten gi noe inntrykk av det. Det er ikke så lett å få øye på. Noen er også bedre til å skjule det enn andre. Avstand gjør det dessuten mye verre å få øye på hva det er som rører seg der inne i hver enkeltes univers. Jeg går bort til skranken for å spørre etter en bok jeg håper kan gi meg mer forståelse av min egen situasjon. Jeg får beskjed om å søke det opp på egen hånd i databasen der borte på pc-en som står i hjørnet. Der finner jeg boka. De har den inne. På plassen 306.89 G står den. Boken er skrevet av Sissel Gran og har fått navnet *Det er slutt*.

Det passer bra. Passer og passer!? Det passer seg jo ikke å rive fundamentet bort under seg. Noen ganger skjer det selv om man har gjort alt man kan for å bevare livet som det var. Det skjer som en konsekvens av ytre forhold og kanskje aller mest som en konsekvens av egne valg og handlinger. Uansett, jeg undres. Jeg leser for å forstå hva som har skjedd og få innblikk. Tankene søker innblikk i hvem jeg er, hva jeg har bidratt til og hvor jeg har vært på vei hen. Den indre refleksjonen gir større forståelse. Noe legger jeg mer merke til i boka til Gran. Hun snakker om at gode relasjoner bygger på å våge å være sårbar. Man bør snakke med hverandre ut i fra sin sårbare posisjon. Det er som om relasjoner hvor man snakker sammen ut ifra sin sårbarhet står sterkere. Jeg har nok omgått min sårbarhet og endt opp med å bli sår isteden. Sære personer er utfordrende å være sammen med.

Jeg har fått min dose av lesing og indre søken. Nå må jeg bevege på meg. Med jakka på og boka under armen går den videre ferden ut i vinterkulda igjen. Det er 14 minusgrader og hustrig. Folk flest er inne. Jeg går opp Apotekergata, langs med torget og møter knapt et menneske. Det sitter en tigger utenfor DnB. Jeg sier hei og går videre uten å avlevere noen slanter. Er det noen som har slanter lenger? Alt har blitt elektronisk. Det er kort som gjelder i dag. Sånn ville det ha vært lettere om tiggeren vil følge med i tiden og gi meg noen valgmuligheter. På den andre siden av torget er det en annen som går godt

innpakket bort til sportsbutikken. Mens ved hjørnet til Storgata vender jeg den kalde nesen min mot venstre og sørover. Jeg skal nok gå ganske langt sørover om jeg skal finne noe ytre varme av betydning. På venstre side av fortauet er det heldigvis måket. Klokka begynner å nærme seg tre. Folk er ferdige på jobb snart. Bussen kommer kjørende full av ungdommer som har vært på skolen. Mange kommer fra Tønsberg et par mil sørafor. Tønsberg, Vestfolds hovedstad som de liker å kalle det. Jeg går videre langs veien og legger merke til en og annen kjenning. 25 år som trofast innbygger gir grunnlag til å være på hils med en og annen hortensborger. Optiker Rønning har tilbud på briller. Innfatningene er gratis om du kjøper komplett brille. Det er tid for noen nye briller. Brillene som sitter på nesen nå er kule, men glassene har begynt å få riper. Behovet for progressive briller er påtrengende nå som synet har blitt litt mer følsomt.

Jeg går inn og forhører meg om mulighetene for å få en synstest på stedet. De sjekker bøkene sine og ser at lar seg gjøre med noen forskyvninger. Så, der sitter jeg og får øynene testet. Skjeve hornhinner. Nærsynt. Minus 2,5 på det venstre øyet og minus 3,25 på det andre. Det er som før. Noen små justeringer siden sist synsprøve for noen år siden. Behovet for briller er der stadig. Jeg har behov for å se på dataskjermen, og briller til generelt bruk og briller til trening. Jeg ser ut noen fine innfatninger. Egentlig er det heller ikke her så mange innfatninger jeg liker. Det er et par jeg liker. Moten går mot mindre innfatninger. Jeg velger å gå motsatt retning. Jeg holder fast på store innfatninger. Midt i alt er jeg fortsatt forfengelig. Det må se bra ut. Valget havner på Claire Goldsmith av typen Cole Black Melon. Tanken er å fylle de store mørke typete brillene med progressive glass. Nå vil jeg raskt kunne se på lang og kort avstand bare ved å flakke litt rundt med øynene. Valget er tatt og bestillingen blir lagt inn i systemet. Jeg går ut av butikken med brillene jeg fikk for noen år siden hos Specsavers på senteret. Nå er jeg tilbake hos optiker Rønning, og om et par uker er brillene klare.

Storgata er lang og behovet for å holde det gående er tiltagende. Jeg har gått forbi det ene butikkvinduet etter det andre, det ene etter det andre spisestedet og den ene etter det andre forsamlingslokalet. Jeg er sulten, men orker ikke å spise. Hvor langt skal jeg gå opp etter Storgata? Jeg orker ikke å være ute mer enn jeg må. Jeg tar den korteste veien hjem. Vel, hjem er kanskje å ta i. Stedet der jeg bor. Jeg leier. Jeg tar av til høyre opp Grønligata. På høyre side ligger det et hvitt hus. Her er sti inn til huset fri for snø. Jeg følger stien med blikket og kommer til inngangsdøren. Der på døren står det "Velkommen, her bor Sigurd, Astrid, Tobias, Jens og Kari." I vinduet ved siden av er det lys. Det ser varmt og hyggelig ut. Jeg kan ikke bare gå å banke på døren og spørre om å komme inn en tur. Slikt gjør man jo ikke. I dag bør man til og med ringe sine venner i god tid på forhånd og gjøre avtaler. Ellers går man ikke på besøk. Nei, det blir med tanken. Øverst i Grønligata ligger stedet jeg har vært en del av i så mange år. Det gule store huset rommer en hel menighet av mennesker. Jeg har vært en del av denne gjengen siden jeg kom til byen. Her har jeg hatt mitt åndelige hjem i lang tid.

Du kan være ensom selv om du har så mange hjertevarme mennesker rundt deg. Det er helt vilt at det er mulig, men det er det. Det går på kultur; felles kultur og egen kultur. Det besynderlige er at det ene påvirker det andre så til de grader. Vi kan like å tenke at vi er selvstendige og sterke, og at vi kan gjøre egne uavhengige valg. Vi kan tro at vi vet hva vi selv vil og at det vi velger er slik vi ønsker det. Det er når vi ender opp med å gjøre som alle andre at vi mister oss selv. Jeg har ikke råd til å miste meg selv. Jeg må holde selvet mitt i hevd. Uten det ender jeg opp ensom. Jeg har ikke råd til å være ensom. Det er sannelig utfordrende å holde fast på seg selv, holde seg fast til masta når stormene river. Det er vanskelig å se, skjønne og forstå hele sammenhenger. Det ga meg mye fint, men dette enorme synet innover virket overtungt. Utsynet er viktig. Uten det mister livet oksygen. Det er som den indre gnisten trenger det ytre oksygenet for å flamme opp og brenne.

Når jeg går forbi lokalet tenker jeg på noe av det siste jeg sa før jeg forlot fellesskapet. Jeg kjente på alle de som en etter en hadde forlatt forsamlingen. Det gikk opp for meg. Det hadde ikke trengt å være sånn. Vi hadde hatt feil fokus. Fritt fortalt står det et sted i Bibelen at gjeteren forlot alle de nittini for å finne den ene og henviser til hvordan Jesus var som forbilde for oss. Det var som om vi hadde gjort det motsatt. Jeg sier vi fordi jeg var en del av fellesskapet. Jeg hadde ikke noe spesielt verv, men jeg ser i ettertid at jeg ville ha gjort det annerledes i dag. Så, jeg ba om tilgivelse til menigheten, og vil gjøre det til alle de som forlot den, for at jeg ikke fulgte dem opp. Kanskje var det nettopp jeg som skulle ha utøvd meg selv og mine egenskaper i gjengen. Jeg turte vel ikke, eller jeg anerkjente ikke mine diplomatiske favnende egenskaper, eller jeg så ikke, eller jeg tok ikke signalene på alvor. Bevisst eller ubevisst, jeg var en del av det. Vi lar oss påvirke av hverandre og jeg tenker at vi også er til dels ansvarlige for hverandre. Nå står jeg utenfor selv.

Jeg blir nødt til å gå videre, forbi alle bilene som står på parkeringsplassen. Den svarte Toyota Yarisen har vært en gjenganger i en årrekke. Den gråe Mazdaen er kommet til som erstatning for en eldre modell. Bilparken er stort sett den samme gamle. Bileierne er i hvert fall de samme.

Bare noen titalls meter bortenfor går jeg til venstre inn i gaten der jeg har mitt husly, i Rådmann Knutsens gate. Jeg leier andre etasje. Her er det strøkent, alt annet enn slik jeg har det for tiden. De har pusset opp stedet, og det er lyst og

fint. Kjøkkenet er fra Ikea, mørkbeiset, og passer fint inn til de lyse veggene. Badet er flislagt, lite, men helt supert. Det er liksom ikke det, at ting ikke er fint rundt meg. Jeg har jo alt jeg trenger, tilsynelatende. Det er likevel så ensomt. Det er ingen andre her. Og, det er ikke mitt. Jeg bor i en fremmeds leilighet. Romklangen i stua, jo den kan jeg få døyvet ved å henge opp bilder på veggen og med tepper på gulvet. Det er liksom ikke det. Det er ting her, men det føles så uendelig tomt ut likevel. Det er som tomheten går i ett; den indre og den ytre. Hvor skal jeg begynne? Eller skal jeg begynne i det hele tatt.

Jeg bestemmer meg for å dra sørover, ikke så langt sør i første omgang. Kanskje alt for kort. Like fullt, et steg av gangen. To mil sørover ligger Tønsberg, en noe større by enn Horten. Det kan være nok for å gi et skifte i det indre. Behovet for å bli møtte er påtrengende. Som Sissel Gran sier i boka si, fritt gjenfortalt: det er to grunnelementer vi er avhengige av å få dekket og det er vårt behov for tilhørighet og vårt behov for å bli anerkjent for den vi er. Det aner meg at det finnes, og at det ligger der og venter i varmere strøk, et strøk der hele kroppen finner seg bedre til rette. Der er tankene lettere, hjertet rolig og kroppen leken. Det første steget er alltid vanskelig, men du verden så viktig. Denne kvelden tar jeg et steg i riktig retning, ut i det ukjente, skumle. Jeg velger å ta risiko og gjøre noe nytt. Det er ubehagelig, men bare midlertidig. Det vil bli bedre. Jeg vil ut av det permanente ubehaget, og velger meg et

annet ubehag som har håp i seg. Jeg velger å gå på nye stier, møte nye mennesker og utforske livet framoverlent. Denne kvelden drar jeg på en impuls, til et sted jeg ikke kjenner noen. Jeg setter meg i den blå bilen min og kjører av sted; ut av byen, gjennom landskapet og kommer til den neste byen på kartet. Her ligger en verden og venter, og et håp og tro på mulighet for å komme inn i et fellesskap, både med seg selv og med andre.